

Arrest

**nr. 43 973 van 27 mei 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Lommel, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Lommel van 9 maart 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 maart 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. NIEUWDORP, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en Mr. N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, dient op 21 oktober 2009 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie, als bloedverwant in opgaande lijn.

Zij wordt verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 21 januari 2010, volgende documenten over te leggen: attest van onvermogen, bewijzen storting in het verleden, bewijzen inkomsten gevestigde, bewijs dat men niet ten laste is van OCMW, bewijzen van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de Belg + ziekteverzekering.

Verzoekster legt geen bijkomende documenten voor.

Op 7 december 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 9 maart 2010 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Lommel de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

"In uitvoering van artikel 52§3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie (1), aangevraagd op 21.10.2009 door D. R., geboren te A./Turkije op 20/03/1969 van Turkije nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing(2):

Betrokkene heeft volgende documenten niet voorgelegd:

- Attest van onvermogen dat verklaart dat betrokkene in het land van herkomst noch over inkomsten noch over onroerende goederen beschikt*
- Bewijzen dat betrokkene in het verleden ten laste was van de Belgische descendent*
- Bewijs dat betrokkene niet ten laste is van het OCMW*
- Werkgeversattest en recente loonfiches van de Belgische descendent*
- Ziekteverzekering op naam van betrokkene"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Enig middel: Schending van artikel 8 EVRM.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M, opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoekster vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn moeder en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , F. Vreemd. 1998, 329;

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoekster zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan haar dochter. Ook zij is gerechtigd op normale wijze haar gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België."

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoekster geen enkele poging doet om de redenen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen te weerleggen. Zij betwist niet dat zij de gevraagde documenten niet heeft voorgelegd bij het gemeentebestuur van Lommel. Zij maakt ook niet duidelijk op welke wijze artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) wordt geschonden. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt. De bestreden beslissing kan dan ook

bezwaarlijk een inbreuk uitmaken op het gezinsleven van moeder en dochter en een scheiding tussen beiden teweegbrengen zoals verzoekster beweert. Verzoekster toont de schending van artikel 8 van het EVRM niet aan.

2.3. In de repliekmemoirie herhaalt verzoekster het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.4. Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip “gezinsleven” in voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster vanuit Turkije naar haar Belgische zestienjarige dochter is gereisd en pas sedert 22 oktober 2009 met deze dochter samenleeft. Daargelaten de vraag of verzoekster en haar dochter beschouwd kunnen worden als een “gezin” in de zin van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad het volgende op.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoekster in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoekster betwist niet dat zij voor haar aanvraag van 21 oktober 2009 illegaal in het land verbleef. Verzoekster betwist niet dat de inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar zij is evenwel van mening dat de inmenging een schending uitmaakt van artikel 8, tweede lid van het EVRM en een onevenredige aantasting van haar familiaal leven uitmaakt.

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 40*bis*, § 2, 4° samengelezen met artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet, als familielid van een Belg, namelijk als bloedverwant in opgaande lijn. Artikel 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981) schrijft voor dat bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag het familielid de bewijzen dient voor te leggen vermeld in artikel 50, § 2, 6°, b) c) d) en e) van hetzelfde koninklijk besluit die naargelang het geval vereist zijn. Aan verzoekster werd op 21 oktober 2009 uitdrukkelijk meegedeeld welke bijkomende documenten zij diende voor te leggen. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster geen bijkomende documenten voorlegde.

Artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt (...) weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. (...)”.

Hieruit blijkt dat het gemeentebestuur volkomen terecht toepassing gemaakt heeft van deze bepalingen en derhalve een correcte toepassing heeft gemaakt van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

Verzoekster verwijst in het middel naar rechtspraak van de Raad van State. Verzoekster toont echter niet aan dat zij zich in dezelfde situatie bevindt noch dat deze rechtspraak toepasbaar zou zijn op haar eigen situatie. Bijgevolg doet de aangehaalde rechtspraak geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing.

Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoekster een Belgische dochter heeft, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezins- of privéleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoekster de vereiste documenten niet heeft voorgelegd en dat daarom haar verblijf van meer dan drie maanden geweigerd wordt. De bestreden beslissing houdt geen verwijderingsmaatregel in zodat verzoekster niet van haar dochter wordt gescheiden als gevolg van de bestreden beslissing. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de burgemeester heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Verzoekster maakt met haar betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET